

ὅταν τὸ κάστρο ἀφήγανε κόρες γεμᾶτες νειᾶτα
καὶ σιὰ νερά σου παιζανε· τὰ μυστικά τους κράτα,
καὶ ῥίξ' τα στοῦ ῥιαλοῦ ποῦ πᾶς τὰ μυρωμένα βάθη,
μαργαριτάρια νὰ γενοῦν, κανεῖς νὰ μὴ τὰ μάθῃ.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Κιτρινίσαν καὶ γύρανε τὰ στάχνα πέρα ὡς πέρα,
καὶ σιὸ λιοπύρι ἀναψεν ὁ κάμπος ὁ πλατύς·
κουδοῦνι δὲν ἀκούγεται γιὰ πιστικοῦ φλογέρα,
γιὰ τὸ βαθὺ ῥουχάλισμα ποῦ κάνει ὁ θεριστής.

Καὶ λυνώνουν τὰ βωδόμαξα στοῦ κάμπου τὸ ῥιοπύρι
καὶ μέσ' στ' ἀντάκι ξεδιψᾷ ὁ σκύλος τοῦ ζευγαῖ,
κ' ἡ βοσκοπούλα σιὸ παχὺ πλατάνι πάει νὰ γύρῃ
καὶ σιὸ γλυκό της ὄνειρο τ' ἀρνιά της σαλαγᾷ.

ΤΟ ΛΕΙΨΑΝΟ

Τὴν πέρασαν τὴν κόρη τὴν πεντάμορφη
τοῦ γάμου της ντυμένη τὰ στολίδια·
κι' ὁ χάρος μιὰ γραμμὴν ἀπὸ τὰ κάλλη της
δὲν ἄλλαξε, τὴν ἄφησε τὴν ἴδια.

Καὶ στήλωσε, θαρρεῖς, ματιὰ περήφανη
σιὰ ὄνειρα ποῦ ἀνοίχθηκαν μπροστά της·
πολλὲς πλιὸ πεθαμμένες στέκουν γύρω της
καὶ κλαῖνε τὴν ἀθάνατη ἐμμορφιά της.

ΗΛΙΘΒΑΣΙΔΕΜΜΑ

Ὁ Βασιλεὺς ξεψύχησε κ' ἡ γῆ τὸν σαβανώνει
κι' ἀπλώνεται ὀλοκόκκινο σιτὸν οὐρανὸ σεντόνι,
πανώρηο νεκροσέντονο σιὰ νέφη καρφωμένο
καὶ φθάνει ὡς τὰ κύματα σιμὰ σιτὸν πεθαμμένο.

Καὶ τὸ φεγγάρι σιωπηλὸ τῶρα σταλάζει δάκρυ
καὶ βάζει μαῦρο φόρεμα ἡ γῆ ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη,
καὶ τᾶστρο, πολυέλαιοι, ἀνάβουν σιτὴ θανή του
καὶ θεὰ σβύσουν μοναχὰ σιτὴ νεκρανάστασί του.

Κ. Ι. ΦΡΙΛΙΓΓΟΣ

Σκέψεις καὶ γνώμαι

Ἡ εὐτυχία δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἦνε χυμένη σιὸ ἴδιο καλούπι γιὰ ὅλους.
Πρέπει νὰ ταιριάζῃ σιτὸν καθένα χωριστά. Ὁμοιάζει σὰν τὸ ὑπόδημα.
Διὰ νὰ ἐφαρμόζεται καὶ νὰ μᾶς πηγαίνει καλά, πρέπει νὰ ἦνε κατεσκευα-
σμένον διὰ τὸ ἰδικόν μας πόδι καὶ ὄχι διὰ τὰ πόδια τῶν ἄλλων. Ὀλίγον
πλατύτερον ἢ ὀλίγον στενότερον τὸ ὑπόδημα τῶν ἄλλων, πάντοτε μᾶς
εἶνε ἄχρηστον καὶ ἐνοχλητικόν.